

HOST

SABAA
TAHIROVÁ
PLAMEN
V TEMNOTĚ

TY JSI PLAMEN V TEMNOTĚ.
POKUD MÁŠ ODVAHU HOŘET.

SABAA
TAHIROVÁ
PLAMEN
V TEMNOTĚ

SABAA
TAHIROVÁ
PLAMEN
V TEMNOTĚ

BRNO 2017

A Torch Against the Night
Copyright © 2016 Sabaa Tahir

Cover photos credits:

© C Jansuebsri / Shutterstock.com

© Nostalgia for Infinity / Shutterstock.com

© Jakob Fischer / Shutterstock.com

© Kamira / Shutterstock.com

Maps © 2015 Jon Roberts

Translation © Petra Johana Poncarová, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-278-7 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-279-4 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-280-0 (Formát MobiPocket)

*Mé matce, otci, Merovi a Boonovi —
za vše, co jsem, vděčím vám.*

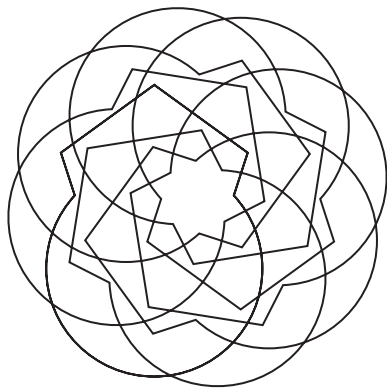

ČÁST I

Útěk

I

LAIA

Jak nás mohli tak rychle najít?

V katakombách za mnou se rozléhají rozhněvané výkřiky a skřípění kovu. Oči mi zalétnou k smějícím se lebkám podél stěn. Připadá mi, že slyším hlasy mrtvých.

Jako by syčely: Bud' rychlá, bud' hbitá. Pokud se nechceš připojit do našich řad.

„Přidej, Laio!“ pobízí mě můj průvodce. Pospíchá katakombami přede mnou a zbroj se mu leskne. „Když budeme rychlí, ztratíme se jim. Vím o únikovém tunelu, který vede ven z města. Až se tam dostaneme, budeme v bezpečí.“

Za námi se ozve zaškrábání a můj průvodce mi bledýma očima rychle pohlédne přes rameno. Jeho ruka jako zlatohnědá šmouha vyletí k jílcí šamšíru, který má pověšený na zádech.

Prostý pohyb plný hrozby. Připomínka, že to není jen můj průvodce. Je to Elias Veturius, dědic jedné z nejvznešenějších rodin v celé zemi. Je to bývalá Maska, špičkový voják válečnického Impéria. A je to můj spojenec — jediný člověk, který mi může pomoci zachránit mého bratra Darina z nechvalně proslulého válečnického vězení.

Elias udělá jeden krok a stojí vedle mě. Udělá další a je přede mnou. Na to, jak je mohutný, se pohybuje s podivnou grácií. Společně se díváme do tunelu, kterým jsme zrovna prošli. V uších mi pulzuje krev. Veškeré nadšení, které jsem cítila po zničení

Šerosrázské akademie a při záchraně Eliase před popravou, mizí. Impérium nás pronásleduje. Jestli nás dopadne, zemřeme.

Košilí mi prosakuje pot, ale navzdory odpornému vedru v tunelech mě mrazí a na krku mi naskočila husí kůže. Mám dojem, jako bych zaslechla zavrčení nějakého lstivého hladového stvoření.

Pospěš si, křičí můj instinkt. Zmiz odsud.

„Eliasi,“ zašeptám, ale on mi přejede prstem přes rty — *psst* — a vezme si jeden z púltuctu nožů, které má připevněné na hrudi.

Zpoza opasku si vytáhnu dýku a snažím se zaslechnout něco jiného kromě klapání nožek tarantulí, které žijí v tunelech, a svého vlastního dechu. Svědivý pocit, že nás něco sleduje, zmizí — a nahradí jej něco horšího: pach smůly a ohně a blížící se hlasy.

Imperiální vojáci.

Elias se dotkne mého ramene a ukáže nejdřív na svoje nohy a pak na moje. *Jdi v mých stopách.* Samou opatrností tajím dech a snažím se napodobit jeho krok: odbočuje a rychle míří pryč od těch hlasů.

Dojdeme k místu, kde se tunely kříží, a vydáme se doprava. Elias pokývne směrem k hluboké, po ramena vysoké kryptě ve zdi, v níž leží na boku kamenná rakev.

„Dovnitř,“ zašeptá, „až dozadu.“

Protáhnu se do krypty, a když slyším hlasité *crrrk* místní tarantule, musím se držet, abych se neotřásla. Na zádech mi visí šamšíř, který ukoval Darin, a jeho jílec hlasitě cinkne o kámen. *Přestaň se vrtět, Laio, a nemysli na to, čím se to tu možná hemží.*

Elias vleze do krypty za mnou a kvůli své výšce si musí skoro dřepnout. V tom těsném prostoru o sebe zavadíme paží a on se zprudka nadechne. Ale když se na něj podívám, je obličejem otočený směrem k tunelu.

Dokonce i v přítmí tunelů jsou jeho šedé oči a ostré linie dolní čelisti nápadné. Slabě mi škusne v žaludku — nejsem na jeho obličej zvyklá. Ještě před hodinou, když jsme prchali před zkázou, kterou jsem rozpoutala na Šerosrázu, zakrývala jeho rysy stříbrná maska.

Nakloní hlavu na stranu a poslouchá, jak se vojáci blíží. Jdou rychle a jejich hlasy se odrážejí od stěn katakomb jako přerušovaný křik dravých ptáků.

„...nejspíš šel na jih. Jestli má v hlavě aspoň půlku mozku, tak určitě.“

„Kdyby měl v hlavě aspoň půlku mozku,“ opáčí druhý voják, „tak by vyhrál čtvrtou zkoušku a my bychom neměli za císaře plebejskou špinu.“

Vojáci vstoupí do našeho tunelu a jeden z nich strčí lucernu do krypty naproti té, v níž se schováváme. „Zatracený svinstvo.“ Při pohledu na to, co se tam vevnitř ukrývá, rychle ucukne.

Teď je na řadě naše krypta. Sevrou se mi útroby a ruka na dýce se mi roztřeše.

Elias vytáhne z pochvy další čepel. Ramena má uvolněná, v obou rukou zlehka svírá nože. Ale když zahlédnu jeho obličej — svráštělé čelo a zaťatou čelist —, sevře se mi srdce. Podívá se mi do očí a já na okamžik zahlédnu jeho utrpení. Nechce těm mužům přinést smrt.

Ale jestli si nás všimnou, upozorní další strážce v katakombách a za chvíli se to kolem nás bude imperiálními vojáky jen hemžit. Stisknu mu předloktí. Natáhne si na hlavu kápi a obličej si zakryje černým šátkem.

Voják se blíží těžkým krokem. Cítím ho — pot a železo a špinu. Elias uchopí nože pevněji. Je nakrčený jako divoká kočka připravená k útoku. Sevru svůj náramek na paži, dárek od matky. Jeho známý vzor pod prsty na mě působí jako balzám.

Voják přichází na okraj krypty. Zdvihá lucernu...

Náhle se opodál v tunelu rozlehne náraz. Voják se rychle otočí, tasí meč a běží to prozkoumat. Za několik vteřin světlo z luceren zeslábně a zvuk jejich kroků se ztrácí v dálce.

Elias ztěžka vydechne. „Jdeme,“ řekne. „Určitě to tu nepročešává jen jedna hlídka. Musíme se dostat k únikové chodbě.“ Když vyjdeme z krypty ven, tunelem zaduní otřes, který rozvíří prach, a kosti a lebky s rachotem dopadnou na zem. Zakopnu, Elias mě popadne za rameno, přitáhne mě ke zdi a sám se přitiskne vedle mě. Krypta zůstala neporušená, ale ve stropě tunelu to zlověstně praská.

„Co to pro všechno na světě bylo?“

„Připadalo mi to jako zemětřesení.“ Elias o krok ustoupí ode zdi a prohlíží si strop. „Jenže v Seře žádná zemětřesení nebývají.“

Razíme si cestu katakombami s ještě větší naléhavostí. Při každém kroku čekám, že zaslechnu další hlídku a v dálce zahlédnu louče.

Elias se nečekaně zastaví a já vrazím do jeho širokých zad. Vstoupili jsme do kruhové pohřební komory s nízkým kopulovitým stropem, odkud vedou dva tunely. V jednom z nich v dálce poblíkávají louče, až příliš daleko na to, aby se daly přesně rozeznat. Ve stěnách komory jsou vytesané krypty, z nichž každou stráží kamenná socha ozbrojence. Zpod jejich přileb na nás nepřátelsky shlížejí lebky. Otřesu se a přistoupím blíž k Eliasovi.

Ale on se nedívá ani do krypt, ani do tunelů, ani na louče v dálce. Zírá na holčičku stojící uprostřed pohřební komory.

Má na sobě potrhané oblečení a rukou si tiskne krvácející ránu na boku. Její jemné rysy naznačují, že je to Učenka, ale když se jí pokusím podívat do očí, skloní hlavu a tmavé vlasy jí spadnou do obličeje. Chudinka. Na umazaných tvářích má stopy po slzách.

„U všech horoucích pekel, docela se nám to tu zalidňuje,“ zamumlá Elias. Udělá krok směrem k holčičce, ruce má rozpřažené, jako by jednal s vyděšeným zvířetem. „Tady bys neměla zůstat, broučku.“ Mluví jemně. „Jsi tu sama?“

Děvčátko tiše vzlykne. „Pomozte mi,“ zašeptá.

„Ukaž mi tu ránu. Můžu ti ji zavázat.“ Elias poklekne na jedno koleno, aby se snížil na její výšku, stejně jako to dělával můj dědeček se svými malými pacienty. Holčička před ním ucukne a podívá se směrem ke mně.

Udělám krok dopředu, ale instinkt mi radí, abych byla opatrná. Dívka mě pozoruje. „Řekneš nám, jak se jmenuješ, maličká?“ zeptám se.

„Pomozte mi,“ zopakuje. Z toho, jak se vyhýbá mému pohledu, mi naskakuje husí kůže. Ale na druhou stranu ji zjevně týrali — nejspíš práce Impéria — a teď stojí tváří v tvář po zuby ozbrojenému Válečníkovi. Musí být bez sebe strachem.

Dívka pomalu ucouvne a já se rychle podívám do tunelu osvětleného loučemi. Louče znamenají, že se pohybujeme na území Impéria. Je jen otázkou času, kdy na nás narazí vojáci.

„Eliasi,“ pokývnu směrem k loučím. „Nemáme čas. Vojáci..“

„Nemůžeme ji tu přece jen tak nechat.“ Je očividné, že ho sužuje pocit viny. Tíží ho, že před několika dny během třetí zkoušky zabil několik svých přátel, a nechce mít na svědomí další smrt. A to by se nepochybně stalo, pokud bychom tady to děvče nechali. Umřelo by na následky svých zranění.

„Máš ve městě rodinu?“ ptá se Elias. „Potřebuješ..“

„Stříbro.“ Holčička nakloní hlavu na stranu. „Potřebuju stříbro.“

Eliasovo obočí vystřelí vzhůru. Nedivím se mu. Ani já jsem to nečekala.

„Stříbro?“ řeknu. „Ale my nemáme..“

„Stříbro.“ Dívka se vleče do strany jako krab. Mám dojem, že jsem pod jejími zplihlými vlasy zahlédla až příliš rychlý záblesk oka. *Zvláštní.* „Mince. Zbraň. Šperky.“

Přejede pohledem můj krk, uši, zápěstí. A tím pohledem se prozradí.

Zírám do uhlově černých důlků, kde by měla mít oči, a šátrám po dýce. Ale Elias už stojí přede mnou a v rukou se mu lesknou šamšíry.

„Zpátky,“ zavrčí na dívku a každým coulem je z něj zase Maska.

„Pomozte mi.“ Dívka si nechá znovu spadnout vlasy do obličeje a založí si ruce za zády, vypadá jako karikatura dítěte, které se nás snaží přemluvit. „Pomoc..“

Při pohledu na můj zjevný nesouhlas zkříví rty v zuřivém šklebu, který na její jinak půvabné tváři působí zvrhle. Zavrčí — je to ten samý hrdelní zvuk, který jsem zaslechla už dříve. Tak proto jsem měla pocit, že nás něco sleduje. Tohle je to cosi, jehož přítomnost jsem cítila v chodbách.

„Vím, že máte stříbro.“ V hlase malé holčičky, jímž to stvoření promlouvá, zaznívá zuřivý chtič. „Dejte mi ho. Já ho potřebuju.“

„Drž se od nás dál,“ varuje to stvoření Elias. „Nebo ti useknu hlavu.“

Dívka — nebo co to vlastně je — si Eliase nevšímá a zaměří svůj pohled na mě. „Ty to nepotřebuješ, človíčku. Dám ti za to něco na oplátku. Něco úžasného.“

„Co jsi zač?“ zašeptám.

Vymrští paže a ruce se jí podivně zeleně zalesknou. Elias k ní vyrazí, ale ona se mu vyhne a popadne mě prsty za zápěstí. Na zlomek vteřiny cítím, jak mi žhne ruka, a pak ji jakási síla odhodí a ona vyje a svírá si dlaň, jako by ji strčila do ohně. Elias mi pomůže zpátky na nohy, protože jsem upadla na zem, a v tentýž okamžik namíří na dívku dýku. Ta před ní ucouvne a vríská.

„Ty jsi ale mazaná!“ Když se po ní Elias znovu vrhne, holčička uskočí a dívá se na mě. „Jsi proradná! Ptáš se, co jsem zač, ale co jsi zač ty?“

Elias se rozmáchne a přejede jí jedním šamšírem po krku. Není však dostatečně rychlý.

„Vrahu!“ vyřítí se na něj. „Zabijáku! Ty jsi sama smrt! Chodící zkáza! Kdyby tvoje hříchy byly krev, chlapče, utopil by ses v řece, kterou jsi sám vytvořil!“

Elias se zapotácí a v jeho očích se zračí zděšení. V tunelu se zablesknou světla. Rychle k nám míří tři pochodně.

„Blíží se vojáci.“ To stvoření se ke mně přizpůsobí jako vítr a obrátí ke mně tvář. „Já je pro tebe zabiju, medooké děvče. Rozsápu jim hrdla. Ty, kteří vás pronásledovali předtím, jsem odvedla zpátky do tunelu. Udělám to znovu. Pokud mi dáš svoje stříbro. On ho chce. A pokud mu ho přineseme, tak nás odmění.“

Co to má pro všechno na světě znamenat? Neptám se a místo odpovědi zdvihnu dýku.

„Ty hloupá lidská nicko!“ Dívka sevře ruce v pěst. „On si ho od tebe stejně vezme. Přijde na to jak.“ Obrátí se směrem k tunelu. „Je tady Elias Veturius!“ Trhnu sebou. Vykřikla tak hlasitě, že ji nejspíš slyšeli až v Antiu. „Elias Vetu...“

Když jí Elias zarazí šamšír do srdce, její slova utichnou. „*Ifrit, ifrit z temné sluje,*“ řekne Veturius. Její tělo sjede z čepele a dopadne na zem s temným žuchnutím, jako když padá balvan. „*Meč mu život ukracuje.* Taková stará říkanka,“ doplní a zasune šamšír do pochvy. „Až donedávna mě nenapadlo, jak může být užitečná.“

Elias mě popadne za ruku a vyrazíme do neosvětleného tunelu. Možná že vojáci nějakým zázrakem tu dívku neslyšeli. Možná nás nezahledli. Možná, možná...

Máme však smůlu. Za námi slyším křik a dupot bot.

II

ELIAS

Tři pomocní vojáci a čtyři legionáři, třináct metrů za námi. V běhu se rychle ohlédnou, abych posoudil, jak rychle se blíží. Odhadem šest pomocných vojáků, pět legionářů a deset metrů.

S každou ubíhající vteřinou proudí do katakomb další imperiální vojáci. Touto dobou už posel nejspíš donesl zprávu soudním hlídkám a bubny rozšíří po Seře upozornění: *Elias Veturius byl spatřen v tunelech. Ať se nahlásí všechny oddíly.* Vojáci si nepotřebují být jisti mou identitou, stejně nás chytí. Prudce zahnu vlevo do postranního tunelu a Laiu stáhnou s sebou. Usilovně přemýšlím. *Rychle je setřes, dokud ještě můžeš. Jinak...*

Ne, sýčí Maska v mém nitru. Zastav se a zabij je. Je jich jenom jedenáct. Nic to není. Zvládneš to i poslepu.

Měl jsem toho ifríta v pohřební komoře zabít hned. Helena by se mi posmívala, kdyby věděla, že jsem se tomu stvoření snažil pomoci, místo abych hned poznal, co je zač.

Helena. Vsadil bych své šamšíry, že je právě teď u výslechu. Markus — tedy císař Markus, jak si teď říká — jí nařídil, aby mě popravila. Neudělala to. A co hůř, po čtrnáct let byla mojí nejbližší důvěrnice. A ani jeden z těch hříchů jí neprojde bez trestu — rozhodně ne teď, když má Markus absolutní moc.

Bude v jeho ruce trpět. Kvůli mně. Znovu slyším ifríta. *Jsi chodící zkáza!*

Hlavou mi proletí vzpomínky na třetí zkoušku. Tristas umírající na hrotu Dexova meče. Demetrius hroutící se k zemi. Leandr ležící v krvi.

Probere mě výkřik, který se ozve před námi. *Bitevní pole je mou svatyní.* Dědečkova stará mantra se mi vybaví ve chvíli, kdy to nejvíc potřebuju. *Hrot meče je mým knězem. Tanec smrti mou modlitbou. Smrtící rána je mým vysvobozením.*

Laia vedle mě lapá po dechu a sotva se vleče. Zdržuje mě. *Mohl bys ji tu nechat,* šeptá záludný hlas. *Sám bys byl rychlejší.* Ten hlas rozdrtím. Kromě neodmyslitelné skutečnosti, že jsem jí slíbil pomoc výměnou za svou svobodu, vím, že Laia udělá cokoliv, aby se dostala do kaufského vězení za svým bratrem, a dokonce by se celou tu cestu pokusila ujít sama.

A to by pro ni znamenalo jistou smrt.

„Přidej, Laio,“ řeknu. „Jsou moc blízko.“ Vyrázím vpřed. Stěny plné lebek, kostí, krypt a pavučin po obou stranách blednou. Dostali jsme se až příliš jižně od místa, kde bychom měli být. Únikový tunel, do nějž jsem schoval zásoby jídla na týden, jsme už dávno minuli. Katakomby duní a otřesy nás oba srážejí k zemi. Mřížkou kanálu k nám proniká pach ohně a smrti. Po chvíli se vzduchem rozlehne výbuch. Nezatěžuji se úvahami o tom, co by to mohlo být. Důležité je jen to, že vojáci za námi zpomalili a postupují vratkými chodbami stejně ostražitě jako my. Prudce odbočím doprava do postranní chodby a pak ustoupím do hlubokého stínu v polorozbořeném výklenku.

„Myslíš, že nás najdou?“ zašeptá Laia.

„Doufám, že...“

Ze směru, kterým jsme mířili, se zableskne světlo a já zaslechnu staccatový dusot bot. Do tunelu vběhnou dva vojáci a jejich louče nás jasně osvětlí. Na vteřinu se zarazí, nejspíš je mate Laiina přítomnost a také skutečnost, že nemám na tváři masku. Ale pak

si všimnou mé zbroje a šamšířů a jeden z nich pronikavě zapíská, čímž přivolá všechny vojáky v doslechu.

Moje tělo převezme kontrolu nad myslí. Ještě než vojáci stihnou tasit, moje vrhací nože se jim zabodnou do měkkého masa na hrdle. Tiše padnou a jejich louče prskají na podlaze katakomb.

Laia se vynoří z výklenku a rukou si zakrývá ústa: „E-Eliasi...“

Vrhnou se zpátky do výklenku, stáhnou ji s sebou a uvolním šamšíř v pouzdrech. Zbývají mi čtyři vrhací nože. To není moc.

„Zabiju jich tolik, kolik zvládnou,“ řeknu. „Drž se stranou. I kdyby to vypadalo sebehůř, neplet se do toho a nesnaž se mi pomáhat.“

Když dořeknu poslední slova, v ústí levého tunelu se objeví vojáci, kteří nás pronásledují. Jsou čtyři metry od nás. V mé myslí už nože vyletěly a našly své cíle. Vyřítím se z výklenku a vypustím čepele. První čtyři legionáři padnou tiše, jeden po druhém, tak lehce, jako když se seče obilí. Pátý zemře mávnutím mého šamšířu. Kolem se rozstříkne teplá krev a já cítím, jak se ve mně zvedá žluč. *Nemysli. Nad ničím se nepozastavuj. Jenom vyčisti cestu.*

Za prvními pěti muži se objeví dalších šest pomocných vojáků. Jeden mi skočí na záda a já ho zneškodním úderem lokte do obličeje. Za okamžik se na mě vrhá další. Když dostane kolenem do zubů, zavyje a svírá si rozbitý nos a zakrvácená ústa. *Otočka, kop, úkrok stranou, úder.*

Laia za mnou křičí. Jeden z pomocných vojáků ji táhne za krk ven z výklenku a u hrdla jí drží nůž. Jeho chlípné pošilhávání vystřídá zavytí. Laia mu zarazila do boku dýku. Pak ji z něj vytrhne a voják se odpotácí.

Obrátím se k posledním třem vojákům. Dají se na útěk.

V několika vteřinách posbírám své nože. Laia se při pohledu na ta jatka kolem třese po celém těle: sedm mrtvých. Tři zranění úpí a snaží se vstát. Když se na mě podívá, oči se jí rozšíří

hrůzou nad zkrvavenými šamšíry a zbrojí. Zali je mě hanba tak silná, že bych se nejraději zhroutil k zemi. Teď mě vidí takového, jaký skutečně jsem, i s mizernou pravdou v mém nitru. *Vrahu! Jsi sama smrt!*

„Laio...“ oslovím ji, ale tunelem projede hluboké zasténání a země se rozechvěje. Mřížkami kanálů slyším výkřiky, volání a ohlušující dozvuky ohromného výbuchu.

„Co to sakra...?“

„To je učenecký odboj,“ zakřičí Laia přes všechn ten hluk. „Bouří se!“

Nestihnu se jí zeptat, jak se dozvěděla tak úžasnou a pikantní novinku, protože v tu chvíli se v tunelu nalevo od nás zablýskne důvěrně známý stříbrný kov.

„Proboha, Eliasi!“ Laia mluví přidušeně a oči má rozšířené děsem.

Jedna z Masek, které se k nám blíží, je obrovský muž, možná o dobrých dvanáct let starší než já, ale není mi povědomý. Ta druhá má malou, téměř droboučkou postavu. Klid v její maskované tváři je v nápadném rozporu s mrazivým hněvem, který z ní vyzářuje.

Moje matka. Velitelka.

Zprava se ozývá dupot bot a píšťaly svolávají ještě více vojáků. Jsme v pasti.

Tunel znovu zaúpí.

„Postav se za mě,“ vyštěknu na Laiu. Neslyší mě. „Laio, sakra, pos...“

Laia se vrhne střemhlav proti mému břichu, je to nemotorný, zoufalý a tak nečekaný výpad, že přepadnu dozadu do jedné z krypt ve zdi. Prorazím hustou vrstvu pavučin ve vstupu a přistanu na zádech na kamenné rakvi. Laia leží napůl na mně, napůl vklíněná mezi rakev a stěnu krypty.